

φόνευσε τὴν Νιόβην, ἥτις ὑπερῆφανεύθη, ὅτι ἦτο ὠραιότερα αὐτῆς. Καθὼς εἰς τὰ βέλη τοῦ Ἀπόλλωνος ἀπεδίδετο ὁ θάνατος τῶν ἀρρένων, οὕτω διὰ τῶν βελῶν τῆς Ἀρτέμιδος ἐπῆρχετο ὁ θάνατος τῶν παρθένων καὶ τῶν γυναικῶν.

Ἡ Ἀρτεμις ἐλατρεύετο πολλαχοῦ τῆς Ἑλλάδος. Ὁ περιφημότερος ναὸς αὐτῆς ἦτο ὁ ἐν Ἐφέσῳ, ὅστις κατετάσσετο εἰς τὰ ἐπτὰ θαύματα τοῦ κόσμου. Τὸν ναὸν τοῦτον ἔκαυσεν ὁ Ἡρόστρατος, καθ' ἣν νύκτα ἐγεννήθη ὁ μέγας Ἀλέξανδρος.

Ἰερὰ εἰς τὴν Ἀρτεμιν ἐκ μὲν τῶν ζώων ἦσαν οἱ κύνες, αἱ ἔλαφοι, αἱ γάται καὶ αἱ αἶγες· ἐκ δὲ τῆς Γῆς αἱ πηγαι, τὰ λειβάδια καὶ τὰ δάση.

Ἐν τῷ ἐπομένῳ φύλλῳ θὰ ἐξιστορήσωμεν τὸν βίον τῆς Νιόβης καὶ τὸν οἰκτρὸν θάνατον τῶν τέκνων αὐτῆς, φονευθέντων ὑπὸ τοῦ Ἀπόλλωνος καὶ τῆς Ἀρτέμιδος, διότι ἐτόλμησεν ἡ μήτηρ αὐτῶν νὰ ὑπερῆφανευθῇ πρὸς τὴν Λητώ διὰ τὰ πολλὰ τέκνα τῆς.

ΠΕΡΙ ΙΝΔΙΩΝ.

Πρὸς νότον τῆς Ἀσίας εἰς τὸν Ἰνδικὸν ὠκεανὸν ἐκτείνεται μεγάλη τις χερσονήσος, καλουμένη Ἰνδική, εἴτε Ἀνατολικαὶ Ἰνδαί, αἵτινες ἤδη ἀποτελοῦσι μέρος τῆς εὐρείας Βρετανικῆς αὐτοκρατορίας.

Τὰ μεγάλα κράτη τῆς Γαλλίας, Γερμανίας καὶ Ἰσπανίας φαίνονται μηδαμινὰ συγκρινόμενα πρὸς τὴν μεγάλην ταύτην χώραν, διότι εἶναι πολὺ μεγαλειτέρα ὅλων τούτων ὁμοῦ, ἔχουσα ἑκτασιν 4800 милίων καὶ παράλια ὑπὲρ τὰς 4,000 милίων μακρά.

Οὐ μόνον δὲ ἡ χώρα εἶναι ὑπερμεγέθης ἀλλὰ καὶ πάντα τὰ ἐν αὐτῇ κατ' ἀναλογίαν εἶναι μέγιστα. Οὕτω λ.χ. ἔχει τρεῖς ποταμοὺς, ἐκάστου τῶν ὁποίων τὸ μήκος εἶναι μεγαλειέτερον τῶν 3,000 милίων—ἀπεράντους ἐρήμους κεκαλυμμένας ὑπὸ ἄμμου, ὅρη τῶν ὁποίων αἱ κορυφαὶ εἶναι κεκαλυμμέναι ὑπὸ διηνεκοῦς χιόνος, ἐνῶ αἱ ἐκτεταμέναι πεδιάδες τῆς κατοικοῦνται ὑπὸ 300 περίπου ἑκατομμυρίων ψυχῶν!

Ἡ ἱστορία τῆς χώρας ταύτης εἶναι πολὺ περίεργος καὶ διδακτική. Πολλοὺς αἰῶνας π. Χριστοῦ διάφοροι βάρβαροι φυλαὶ εἰσέβαλον εἰς τὰς Ἰνδίας ἐκ τοῦ βορειανατολικοῦ μέρους τῆς Ἀσίας καὶ ἡ ἐξεδιῶξαν ἢ ὑπεδούλωσαν τοὺς

αὐτόχθονας, ἐγκατασταθέντες αὐτοὶ εἰς τὴν χώραν αὐτῶν.

Ὀλίγοι ἐκ τῶν ἀπογόνων τῶν κατακτηθέντων αὐτοχθόνων ὑπάρχουσι μέχρι τῆς σήμερον εἰς τινα μέρη τῶν Ἰνδιῶν, ἀλλ' εἶναι πολὺ κατώτεροι κατὰ τὴν διανοητικὴν ἀνάπτυξιν ἀπὸ τοὺς λοιποὺς κατοίκους τῆς χώρας, καὶ τοσοῦτον ἐξηχρησμένοι, ὥστε μικρόν τι διαφέρουσι τῶν ἀλόγων ζώων, ἐνῶ οἱ κατακτηταὶ τῶν, οἱ κυρίως λεγόμενοι Ἰνδοὶ (Hindoos) ἠϋξήσαν εἰς δύνάμιν καὶ πλοῦτον καὶ ἐβασίλευσαν ἐπὶ πολλοὺς αἰῶνας μὲ πολλὴν ἡσυχίαν.

Ὁ κώδικς τοῦ Μανοῦ εἶναι συλλογὴ νόμων γραφέντων περὶ τὸν ἑννατον πρὸ Χρ. αἰῶνα καὶ θεωρεῖται ὡς θεόπνευστον βιβλίον. Ἐξ αὐτοῦ δὲ μανθάνομεν τὴν κοινωνικὴν κατάστασιν τοῦ λαοῦ εἰς τὴν ἐποχὴν ἐκείνην.

Κατὰ τὸν κώδικα τοῦτον οἱ Ἰνδοὶ διηροῦντο εἰς τέσσαρας τάξεις, ἥτοι 1) τοὺς *Βραχμῆνας* οἵτινες, ὡς ἱστορεῖται, ἐξῆλθον ἐκ τῆς κεφαλῆς τοῦ Θεοῦ Βράμα καὶ ἀπετέλουν τὴν τάξιν τῶν ἱερῶν· 2) τοὺς *Καστρίγικας*, οἵτινες ἐξῆλθον ἐκ τῶν ὤμων τοῦ Βράμα καὶ ἀπετέλουν τὴν τάξιν τῶν στρατιωτῶν καὶ ἐν γένει τῶν πολεμιστῶν· 3) τοὺς *Βαυσίας*, οἵτινες ἐξῆλθον ἐκ τῶν μηρῶν τοῦ Βράμα, καὶ εἰς τὴν τάξιν αὐτῶν ἀνήκον πάντες οἱ μετερχόμενοι τὸ ἱατρικόν, νομικόν καὶ ἐμπορικόν ἐπάγγελμα· 4) τὴν τῶν Σούδρων, οἵτινες ἐξῆλθον ἐκ τῶν ποδῶν τοῦ Βράμα καὶ ἀπετέλουν τὴν τάξιν τῶν χειρωνακτῶν, οἵτινες κατεγίνοντο εἰς πάσας τὰς τέχνας, αἵτινες ἦσαν ἀπηγορευμέναι εἰς τὰς ἄλλας τρεῖς τάξεις.

Οὐδεὶς ἀνήκων εἰς μίαν τῶν τάξεων τούτων δύναται ν' ἀλλάξῃ τὴν κοινωνικὴν τοῦ θέσιν, διότι κατὰ τὸν ἱερὸν κώδικα ὁ Θεὸς ἔχει ὀρίσει εἰς ἕκαστον τὴν οἰκείαν θέσιν καὶ εἶναι ἀμάρτημα νὰ τὴν μεταβάλῃ. Ὑπάρχουν δὲ τόσοι εἰδικοί κανόνες καὶ ἐθιμοταξίαι εἰς ἑκάστην τάξιν, ὥστε ἀποτελοῦν φραγμὸν ἀδιάρρηκτον καὶ ἀνυπερέβλητον εἰς τὸν θέλοντα νὰ μεταβῇ ἀπὸ μιᾶς εἰς ἄλλην τάξιν.

(Ἀκολουθεῖ)

ΕΠΙΣΤΟΛΗ ΤΟΥ ΣΥΝΤΑΚΤΟΥ.

Ἐν Λονδίῳ τῇ 15ῃ Ἰουλίου 1877.

Πρὸς τοὺς μικροὺς συνδρομητὰς καὶ ἀγνωστὰς τῆς Ἐφημερίδος τῶν Παίδων.

Ἀγαπητοί μου φίλοι.

Υποθέσεις σπουδαῖαι με ἐκάλεσαν μακρὰν τῆς ἀγαπητῆς πατρίδος καὶ οἰκογενείας μου καὶ με κρατοῦσιν εἰσέτι εἰς τὴν μητρόπολιν ταύτην τοῦ κόσμου — ἐλπίζω ὅμως, ὅτι οἱ μικροὶ ἀναγνώσται τῆς Ἐφ. τῶν Παίδων δὲν θὰ ζημιωθῶσιν ἐκ τῆς προσκαίρου ἀπουσίας τοῦ συντάκτου τῆς.

Τόσα πολλὰ ἀξιοπερίεργα καὶ ὠφέλιμα εἰς πάντα ἄνθρωπον, μάλιστα δὲ εἰς μικρὰ παιδία ὑπάρχουσιν εἰς τὴν πόλιν ταύτην, ὥστε ὄχι μόνον ἀπὸ ξένας χώρας, ἀλλὰ καὶ ἀπὸ τὰ ἄλλα μέρη τῆς Ἀγγλίας ἔρχονται πολλοὶ διὰ νὰ τὰ ἴδωσιν· εἶμαι δὲ βέβαιος, ὅτι ὅλοι οἱ μικροὶ ἀναγνώσται μου θὰ εὐχαριστοῦντο πολὺ ἀπὸ μίαν τοιαύτην ἐπίσκεψιν. Ἐπειδὴ ὅμως τοῦτο εἶναι ἀδύνατον διὰ πολλοὺς λόγους, θὰ προσπαθῶ νὰ σὰς περιγράψω τινὰ τῶν ἀξιοπεριεργῶν τούτων ἀντικειμένων, ἐλπίζων, ὅτι θὰ εὐχαριστηθῆτε καὶ ὠφεληθῆτε, ἐκ τοιαύτης τινὸς περιγραφῆς.

Τὸ πρῶτον πράγμα, τὸ ὁποῖον προσβάλλει τὴν ὄρασιν τοῦ ξένου εἶναι τὸ πλῆθος τῶν ἀνθρώπων καὶ ἀμαξῶν, τὸ ὁποῖον εὐρίσκεται εἰς ἀέναον κίνησιν καθ' ὅλην τὴν ἡμέραν, ἄνευ τῆς ἐλαχίστης συγκρούσεως, ἢ δυσκολίας.

Ἐπειδὴ δὲ ὁ πληθυσμὸς εἶναι μέγας, τρεῖς φορές μεγαλείτερος ὅλου τοῦ πληθυσμοῦ τῆς Ἑλλάδος, συμπεριλαμβανομένων καὶ τῶν νήσων, αἱ συνήθεις ἁμαξαὶ δὲν εἶναι ἀρκεταὶ πρὸς μεταφορὰν τῶν ἀνθρώπων ἀφ' ἐνὸς μέρους τῆς πόλεως εἰς ἄλλο. Ὅθεν ὑπάρχουσιν ἐν χρήσει δύο ἄλλοι τρόποι μεταφορᾶς.

1) Ὁ διὰ σιδηροδρόμων, εἰς τοὺς ὁποίους αἱ ἁμαξαὶ σύρονται ὑπὸ ἵππων· οὗτοι οἱ σιδηρόδρομοι εἶναι μόνον εἰς τὰς πλατείας ὁδοὺς, ὅπου δὲν ἐμποδίζεται δι' αὐτῶν ἡ κίνησις τῶν κοινῶν ἀμαξῶν καὶ λεωφορείων.

2) Ὁ διὰ σιδηροδρόμων, ὅπου ἀντὶ ἵππων μεταχερίζονται ἀτμομηχανὰς διὰ νὰ σύρωσι τὰς μεγάλας καὶ βαρεῖας ἀμάξας, αἱ ὁποῖαι φέρουσι τοὺς ἐπιβάτας. Οἱ σιδηρόδρομοι οὗτοι εἶναι εἴτε ὑπεράνω τῶν οἰκιῶν, εἴτε ὑπὸ τὸ ἔδαφος — οἱ πρῶτοι ὠνομάζονται ἱναέριοι, οἱ δεῦτεροι ὑπόγειοι. — Οἱ τελευταῖοι οὗτοι δὲν προξενοῦσι καμμίαν εὐχαρίστησιν εἰς τὸν ταξιδεύοντα δι' αὐτῶν, διότι τὸ ταξείδιον ὡς ἐπὶ τὸ πλείστον γίνεται εἰς τὸ σκότος, ἐκάστη δὲ ἀμαξα φωτίζεται διὰ λύχνου· ἀλλ' ἡ εὐχαρίστησις διὰ τῶν ἑναερίων σιδηροδρόμων εἶναι μεγάλη, ἰδίως κατὰ τὰς ἑσπέρας, ὅταν ὅλαι αἱ

ὁδοὶ ᾗναι φωτισμέναι με φωταέριον διότι φαίνεται ὡς νὰ ταξιδεύῃ τις ὑπεράνω ἀπείρων λυχνιῶν, βλέπων τοὺς ἀνθρώπους βαδίζοντας διὰ τῶν ὁδῶν ὡς πιγμαῖους!

Μετὰ τοὺς σιδηροδρόμους ἔρχονται τὰ διάφορα μουσεῖα, ὅπου εὐρίσκονται συνηθροισμένα παντοῖα φυσικὰ καὶ τεχνητὰ ἀντικείμενα· ὡς λ. χ. εἰκόνες, ἀγάλματα, ὄρυκτά, νομίσματα, ἀπολιθώματα ζῶων καὶ φυτῶν, καὶ τεταριχευμένα ζῶα, πτηνὰ, ἑρπετὰ καὶ ἰχθῦς.

Τὸ κυριώτερον τούτων, τὸ καὶ μέγιστον καὶ πλουσιώτατον καθ' ὅλον τὸν κόσμον, εἶναι τὸ λεγόμενον Βρετανικόν, ὅπου εὐρίσκει τις συνηθροισμένα διὰ πολλῶν χρημάτων κάλλιστα καὶ σπανιώτατα ἀντικείμενα. Εἰς τὸ μουσεῖον τοῦτο εἶναι ἐναποτεθειμένα καὶ τὰ Ἑλγίεια λεγόμενα μάρμαρα, ἥτοι τὰ ὠραία ἀνάγλυφα, τὰ ὁποῖα ὁ λόρδος Ἐλγιν ἀφῆρσεν ἐκ τοῦ Παρθενῶνος τῆς ἐν Ἀθήναις ἀκροπόλεως καὶ τὰ ἐπώλησεν εἰς τὸ μουσεῖον τοῦτο, ἀντὶ μεγάλης χρηματικῆς ποσότητος. Κεκλεισμένα εἰς μίαν τῶν εἰσωγέων αἰθουσῶν τοῦ Μουσείου, ἴστανται μάρτυρες διηνεκεῖς τῆς πεπολιτισμένης βαρβαρότητος, ἥτις ἀπέκοψεν αὐτὰ ἀπὸ τῆς οἰκείας τῶν θέσεως ἐν τῷ ἀμιμῆτῳ ἐκείνῳ προΐοντι τῆς Ἑλληνικῆς μεγαλοφυΐας καὶ τέχνης. — Εἶναι ὡς ἄνη ἐξωτικά, τηρούμενα ὑπὸ ὑελίνους οἰκίσκους, ἵνα μὴ ἀμαυρωθῶσιν ὑπὸ τῆς ζοφερᾶς ἀτμοσφαίρας τοῦ Λονδίνου — ὡς νέοι εὐεῖδεῖς κρατούμενοι μακρὰν τοῦ λαμπροῦ καὶ περικαλλοῦς στερεώματος τοῦ πατρῶου ἐδάφους.

«Δὲν ἀμφισβῶ, — εἶπον στραφεῖς ποτε πρὸς κυρίαν τινὰ θαυμάζουσαν τὴν τέχνην τῶν ἀμιμῆτων τούτων ἔργων τοῦ Φειδίου, — ὅτι θὰ ἔλθῃ ποτὲ καιρὸς, καθ' ὃν τὸ Ἀγγλικὸν ἔθνος θὰ ἀποδώσῃ εἰς τὴν Ἑλλάδα τὰ λείψανα ταῦτα τῆς προγονικῆς Εὐκλείας τῆς.» — «Ἐλπίζω, — εἶπεν ἐκείνη, — διότι καὶ δίκαιον εἶναι, ὡς ἀρπαγέντα, καὶ ἐκεῖ μόνον εἶναι ὁ κατάλληλος αὐτῶν τόπος.»

Πρὸ τινων ἡμερῶν, τὴν ἡμέραν τῆς Πεντηκοστῆς ἢ εἰσοδος εἰς τὸ Μουσεῖον τοῦτο ἦτο ἐλευθερά, δηλ. ἄνευ πληρώμῃς καὶ κατὰ τοὺς γενομένους ὑπολογισμοὺς περὶ τὰς 80 χιλιάδας ἀνθρώπων τὸ ἐπισκέφθησαν τὴν ἡμέραν ἐκείνην! μεταξὺ αὐτῶν ἤμην καὶ ἐγὼ καὶ μετὰ πολλῆς εὐχαριστήσεως εἶδον μεταξὺ τοῦ πλήθους ἄπειρα παιδία περιφερόμενα καὶ θεωροῦντα τὰ πολλὰ καὶ ποικίλα ἀντικείμενα τὰ ἐκεῖ ἐκτεθειμένα. Ἐξ ὧν δὲ τὰ ταριχευμένα πτηνὰ ἐφαίνοντο

ὅτι εἴλκυον τὴν προσοχὴν τῶν περισσοτέρων, ἔνεκα τῆς ποικιλίας καὶ ὠραιότητος τῶν χρωμάτων καὶ τοῦ σχήματος αὐτῶν. Ἀλλὰ καὶ τὰ διάφορα εἶδη τῶν τετραπόδων δὲν εἶναι ὀλιγώτερον περιέργα. Ἀλλὰ θὰ μὲ ἀπέλιπεν ὁ χρόνος, ἂν ἐπεχείρουν νὰ περιγράψω καὶ μόνον τὰ κυριώτερα τῶν περιέργων ἐκείνων. Ὅθεν θὰ μεταβῶ εἰς ἕτερον εἶδος ἀξιοθεάτων πραγμάτων — καὶ τοῦτο εἶναι οἱ ζωολογικοὶ καὶ ἰχθυολογικοὶ κῆποι καὶ τὰ ἀνθοκομεία. Μεταξὺ τῶν πρώτων ὁ ζωολογικὸς κήπος τοῦ Δονδίνου εἶναι ὁ μέγιστος καὶ κάλλιστος ἐν τῷ κόσμῳ. Ἐκεῖ βλέπει τις πολλὰ ζῶα καὶ πτηνὰ ζῶντα, τὰ ὅποια μετεφέρθησαν ἀπὸ ὅλα τὰ μέρη τοῦ κόσμου — Ἐλέφαντας, Καμηλοπαρδάλεις, Ρινοκέρους, Ἱπποποτάμους, Λέοντας, Τίγρεις, Γαῖνας, Ἀρκτοὺς, καὶ αὐτὰς τὰς πολικάς, διάφορα εἶδη ἀετῶν, πολλὰ εἶδη πιθήκων, πάμπολλα εἶδη ψιττακῶν (παπαγάλων) τὰ φαρμακερώτατα εἶδη τῶν ὄψεων, ἀγριοχοίρους, λύκους, ἀλώπεκας καὶ ἄπειρα ἄλλα σπάνια καὶ ἀξιοπερίεργα ζῶα, πτηνὰ καὶ ἐρπετὰ, τὰ ὅποια περιποιοῦνται μὲ πολλὴν ἐπιμέλειαν καὶ μεγάλα ἐξοδα· τὰ ἐξοδα ταῦτα ἀπαντῶνται διὰ τῆς πωλήσεως τῶν εἰσητηρίων, τὰ ὅποια οἱ ἐπιθυμοῦντες νὰ ἐπισκεφθῶσι τὸν κήπον πρέπει νὰ ἀγοράσωσιν εἰς τὴν θύραν τῆς εἰσόδου.

Μεταξὺ τῶν περιεργωτέρων, τὰ ὅποια ἐλκύουσιν εἰς ἑαυτὰ τὸν περισσότερον κόσμον, εἶναι αἱ φῶκαι, οἱ ἐλέφαντες, οἱ ἱπποπόταμοι καὶ οἱ πιθήκες. Ἀλλὰ περὶ τούτων θὰ εἰπῶ ὀλίγα εἰς τὴν ἐπομένῃ μου ἐπιστολῇ, Θεοῦ θέλοντος. Ἐν τῷ μεταξὺ δὲ εὐχομαι εἰς ὑμᾶς μὲν ὑγίαν, φρόνησιν δὲ εἰς τοὺς ἡγήτορας τοῦ ἔθνους μας περὶ τὰ βουλευμάτα των εἰς τὰς κρίσεις ταύτας περιστάσεις.

ΓΝΩΜΑΙ ΑΡΧΑΙΩΝ.

(Ἰδε φυλλάδιον Ἰουνίου)

Ὁ Στράβων, εἰς τῶν μεγίστων γεωγράφων τῆς ἀρχαιότητος, γεννηθεὶς τὸ 19ον ἔτος π. Χ. ἐδόξαζεν, ὅτι ἡ Γῆ ἦτο σφαιροειδής, ἀλλὰ τὴν θεώρει ὡς τὸ ἀκίνητον κέντρον τοῦ Σύμπαντος. Τοὺς ἀστέρας καὶ τὴν σελήνην θεώρει ὡς μετέωρα, τρεφόμενα ἐκ τῶν ἀναθυμιάσεων τῆς θαλάσσης, καὶ ἰσχυρῶς ἐπίστευεν, ὅτι καὶ ἄλλο μέρος τοῦ κόσμου δὲν ἦτο κατοικη-

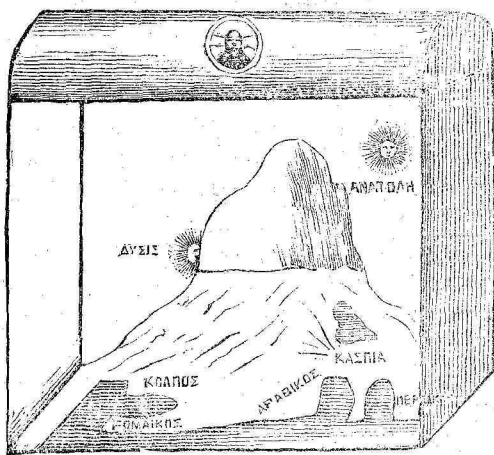
μένον, εἰμὴ ἐκεῖνα, τὰ ὅποια ἦσαν γνωστὰ εἰς τοὺς ἀρχαίους.

Τὸ σχῆμα τοῦ κατοικημένου κόσμου ἐπίστευεν, ὅτι ἦτο ὅμοιον μὲ ὠρολόγιον, ἔχον μῆκος ἐξ ἀνατολῶν πρὸς δυσμὰς 70,000 σταδία (περίπου 8,000 μίλια) πλάτος δὲ οὐχὶ ὀλιγώτερον τῶν 30,000 σταδίων (3000 μιλίων) καὶ ὅτι περιωρίζετο ὑπὸ ἀκατοικήτων χωρῶν ἀφ' ἑνὸς μὲν καθ' ὑπερβολὴν θερμῶν, ἀφ' ἑτέρου δὲ ψυχροτάτων.

Ὁ κατοικημένος κόσμος κατὰ τὴν γνώμην τοῦ Στράβωνος ἦτο μακρότερος ἐξ ἀνατολῶν πρὸς δυσμὰς, καὶ βραχύτερος ἀπὸ βορρᾶ πρὸς νότον. Ὅθεν καὶ αἱ ὀνομασίαι μῆκος καὶ πλάτος.

Κατὰ τὸν πέμπτον, ἔκτον καὶ ἑβδομον μ. Χρ. αἰῶνα ἡ ἐπιστήμη ἔκαμιν ὀλίγας προόδους ὡς πρὸς τὸ σχῆμα τῆς Γῆς· οἱ Πατέρες ὅμως τῆς Ἐκκλησίας κατεφέροντο κατὰ τῆς ἰδέας τοῦ ὅτι ἡ Γῆ ἦτο σφαιροειδής ὑποστηρίζοντες τὴν γνώμην των ἐκ τῆς Γραφῆς.

Κατὰ τὸ 535 μ. Χ. Κοσμάς ὁ ἐπωνομασθεὶς Ἰνδοπλεῦστης, διότι ἐταξείδευσεν εἰς τὰς Ἰνδίας, συνέγραψε βιβλίον καλούμενον «Χριστιανικὴ Τοπογραφία», εἰς τὸ ὁποῖον διςχυρίζεται ὅτι ἡ Γῆ εἶναι τετράγωνος, στερεὰ δὲ τει-

χη ὑποστηρίζουσι τὸν οὐρανόν. Προσεπάθησε δὲ νὰ καθυποβάλῃ εἰς μεθοδικήν τινα μορφήν τὰς γνώμας τῶν Πατέρων τῆς Ἐκκλησίας καὶ νὰ ἐξηγήσῃ τὸν οὐρανὸν καὶ τὴν Γῆν κατὰ τὰς Ἀγίας Γραφάς· ἔκαμε δὲ καὶ χάρτην τοῦ κόσμου, τὴν ἐξῆς περιγραφὴν τοῦ ὁποίου χρεωστοῦμεν εἰς τὸν γάλλον Φλαμαρίωνα.

«Κατὰ τὸν Κοσμάν καὶ τὸν χάρτην τοῦ κό-